

Bij oons op de Brink.

As ik in 't buutenlaand in een vrömde stad bin, zal ik altied eem de plaotselijke karke binnenlopen. Een karke vertelt je namelijk veul over de geschiedenis van een stad of een dörp. Regelmaotig heur ik tiedens zo'n stadswandeling de gidsen de oldste karke van die stad benumen, uut 1400 of 1500 of zo en dan denk ik altied (met op niks gebaseerde trots trouwens) "Wat nou old; die van oons is veul older!"

Wij hebt in Roden op de Brink een biezondere karke, die al in de 13e eeuw bouwd is en wijd is an de heilige Catharina van Alexandrië.

Daorum het het 'de Catharina-karke'.

In de sommer is de karke in juli en augustus op woensdag- en zaoterdagmiddag lös veur publiek.

Dan bint d'r altied twee vrijwilligers/rondleiders anwezig en dan speult der een organist op het historische Hinsz-örgel uut 1780.

Sinds een paar jaor bin ik ok vrijwilliger; ik vertel de gasten wat biezunderheden en ik prebeer heur vraogen te beantwoorden.

Soms hebt wij geluk en komp de Drentse Fiets-4-daagse deur Roden hen: dan ist iniens hiel drok in de karke.

De gasten die binnenkomt hiet ik welkom en ik bied ze een pepermuntie an.

"O ja! Dat heurt bij de karke, hé?"

Miestal zeg ik dan: "In het Drents zegt wij daarbij: niet knapp'm, maor zoeg'n."

Bijna iederiene nemp een pepermuntie en ok bijna iederiene reageert op mien opmarking.

Dan heur ie ok geliek waor ze vot komt. "Wat seg je nou? Soege? O haha ... suige!"

Met veul publiek ko'j minder toe an 'rondleiden'.

De luu wit soms niet iens waor ze bint, die wilt gewoon eem argens zitten um heur brood op te eten.

"Hoe heet het hier?" "De Catharinakerk."

"Nee, het plaatsje." "Roden."

"O!? Zijn we hier al in Roden? We zijn al in Roden Pieter, dan hoeven we niet meer zo ver."

In de Catharinakarke hangt een serene sfeer; ie gaot vanzölf al zachies praoten. Achter de preekstoel is een stiltehoek inricht, waor meinsen een keersie an kunt steken en eem rustig kunt zitten.

Een echtpaar haar daar een poossie zeten. Daornaow kwam de vrouw mij met betraonde ogen bedanken veur 'het geven van de gelegenheid. 'Oonze zeun is veurig jaor overleden. In een karke bij het braanden van een keersie vuul ik zien anwezigheid eem hiel sterk.'

Maor het is niet altied zo serieus, heur.

Een wichie van een jaor of zeuven stun ies gefascineerd te kieken naor de glaozen plaot veur de Kymmelbaanke met de gemetselde cryptes van Coenraad Wolter Ellents en Gesina Oldenhuis, vroegere bewoners van de havezathe De Mensinge.

"Liggen ze daar dan in?" Ik vertelde hoe lange al. En waor ze woond hebt. Dat ze hiel deftig waren en in de karke een eigen baanke hadden. Opiens ontdekte ze mieren under 't glas.

"Kijk! Mieren!" Het was eem stille en de beessies weuden bestudeerd. "Mogen die daar wel onder komen?"

Ik weet netuurlijk niet op alle vraogen antwoord....

Berlien, Paries, Granada: wij hebt al wat karken bezöcht.

Maor de Catharinakarke, waor wij met oonze jongste op de arm bij het zandstienen deupvont stunnen, is veur mij de mooiste.

Eeuwen zien op u neer.

En dat zo dicht bij huus.

Ada Waninge-Vrieswijk